

Cigronet txikia

Herrixka txiki eta lasai batean, gari-soro urreztatuz eta lore basatien belardiz inguratuta, ama bat bizi zen hiru seme-alabekin. Bi zaharrenak Pere eta Joan ziren, eta gazteena, berriz, Cigronet bezala ezagutzen zen, bere tamaina txikiagatik. Txikiena izan arren, Cigronetek adimen azkarra zuen eta hiru anaietatik ausartena zen, beti aurkitzen baitzituen sortzen zen edozein arazori irtenbideak.

Uda goiz batean, amak basora joateko eskatu zien egurra biltzera, sua egin eta afaria prestatu ahal izateko. Eguzkia zeruan distira egiten ari zela, hiru anaiak beren misiorako prestatu ziren. Perek, Joanek eta Cigronetek motxilak hartu eta basora zihoan bidetik hasi ziren oinez, ondo ezagutzen zuten bidetik.

Bidean, Perek eta Joanek anaia txikia iseka egiten hasi ziren. “Cigronet, ziur zaude basora arte eutsi ahal izango diozula? Ez al zara txikiegia horrelako lanetarako?”, esan zion Perek, barre iseka eginez.

Joanek, anaiaren adibidea jarraituz, gaineratu zuen: «Agian zure amarekin itzuli beharko zenuke eta guri egurra zaintzen utzi».

Baina Cigronetek, beldurtu beharrean, konfiantzaz irribarre egin zien. «Ez kezkatu niregatik. Txikia izan naiteke, baina zuek bezala eta

gehiago egin dezaket!». Hitz hauekin, burua altxatuta jarraitu zuen ibiltzen, iseka eragin gabe.

Basoan sartuta, paisaia aldatzen hasi zen. Zuhaitzak altuagoak eta hostotsuagoak bihurtu ziren, eta eguzki-argia hostoen artean iragazten zen, lurrean itzal dantzariak sortuz. Hiru anaiak egurra biltzen hasi ziren, baina basoan sakondu ahala, bideak korapilatsuagoak eta ilunagoak bihurtu ziren. Haize-hasperenak zuhaitzen artean zeharkatzen ziren, adarrak mugiaraziz, basoak berak berezko bizitza balu bezala.

Bat-batean, oinez zihoazela, etxe zahar bat ikusi zuten basoaren erdian, egurrezko horma higatuekin eta barrura argi ahul bat sartzen uzten zuen leiho txiki batekin. Etxea misteriotsu zirudien, eta lekuz kanpo samar baso trinko horren erdian. Anaien jakin-mina handitu egin zen, eta hurbildu egin ziren ikertzera. Cigronetek, bere anaiek baino zuhurtzia handiagoarekin, ohartarazi zuen: “Agian jo beharko genuke sartu aurretik. Ez dakigu nor bizi den han”.

Baina Perek eta Joanek, ohiko pazientzia faltarekin, barre egin zioten Cigroneten kezkari. “Lotsatiegia zara, Cigronet! Ez dago beldurrik izan beharrik. Gu gara baso hau menderatzen dugunak!”, esan zuen Joanek, atea ireki zuenean, une bat ere itxaron gabe.

Etxe barruan, mahai ondo prestatua aurkitu zuten. Ogia, gazta eta ur fresko pitxer bat zeuden, norbaitek bazkaria prestatu izan balu bezala. Bi aldiz pentsatu gabe, Perek eta Joanek janarira bota eta irrikaz jaten hasi ziren, nondik zetorren edo norena zen kontuan hartu gabe.

Bitartean, Cigronetek gero eta kezka handiagoa sentitzen hasi zen. Zerbait ez zitzaion ondo iruditzen, eta bat-batean kanpotik zarata bat entzun zuen. Leihora joan zen eta irudi bat poliki-poliki hurbiltzen

ikusi zuen zuhaitzen artean. Emakume zahar bat zen, itxura arraroa eta begirada sarkorra zuena. Ile zuria zuen elurra bezain zuri, baina begiek begirada gaiztoa zuten. Cigronet berehala konturatu zen emakume hau ez zela emakume zahar soil bat, sorgin bat baizik!

Bihotza taupaka ari zitzaiola, Cigronetek anaiei begiratu eta oihu egin zion: “Ihes egin, ezkutatu! Sorgin bat dator!”.

Baina Perek eta Joanek, ogi eta gaztaz aho beteta, berriro barre egin zioten anaiari. “Ez izan hain beldurtuta, Cigronet. Ez dago sorginik! Ez asmatu halako istorioak”.

Baina haien barreak bat-batean isildu ziren atea kirrinka ireki zenean. Han, sarreran, sorgina begira zegoen, irribarre gaizto batekin ezpainetan. “Zer egiten duzue nire etxean?”, galdetu zuen ahots sakon eta beldurgarri batean.

Anaia zaharragoak izuak paralizatuta zeuden, dardarka zeuden eskuek oraindik ogi zatiak hartzen zituzten bitartean. Baina Cigronet, beldurra sentitu arren, lasai mantendu zen. Bazekien egoera honetan ezin zuela izua amore eman. Ahots sendoz esan zuen: «Barkatu, andrea. Aterpe bila etorri gara, baina ez genuen arazorik sortu nahi. Alde egiten ari ginen».

Sorginak, begiak distiratsu zituela, barre egin zuen pozik eta iseka nahasketa batekin. “Hemen zaudetenez, ezin zarete joan nirekin jolas txiki bat egin gabe”, esan zuen eskuak igurtziz.

Anaia zaharrenek elkarri begiratu zioten harriduraz, baina bazekiten ez zutela beste aukerarik onartzea baino. “Nire igarkizuna konpontzen baduzue”, jarraitu zuen sorginak, “joaten utziko zaituztet. Baina bestela, zopa bihurtuko zaituztet!”.

Proposatu zuen igarkizuna hau zen: “Teklak ditut, baina ez naiz instrumentua; zuriuneak ditut, baina ez gelarik; nirekin leihoak ireki ditzakezu. Zer naiz ni?”.

Perek eta Joanek elkarri begiratu zioten nahastuta, nola erantzun jakin gabe. Denbora aurrera joan zen eta aurpegiak zurbildu egin zitzaizkien, hala ere, Cigronetek, irribarre ziur batekin, esan zuen: “Teklatu bat da!”.

Sorginak, erantzun zuen abiadurak harrituta, miresmenez begiratu zion Cigroneti. “Irabazi duzu”, esan zuen frustrazio tonuan. “Joan zaitezkete, baina ez itzuli inoiz!”.

Hiru anaiak ahalik eta azkarren irten ziren etxetik korrika, bihotzak oraindik bizitakoagatik taupaka. Etxera iritsi zirenean, amak beso zabalik hartu zituen, bizitako abentura arriskutsua susmatu gabe. Lehen aldiz, Perek eta Joanek errespetuz eta miresmenez begiratu zioten anaia txikiari.

“Cigronet, guztion artean ausartena zara”, onartu zuen Joanek apalki.

Egun hartatik aurrera, Perek eta Joanek Cigroneti iseka egiteari utzi zioten, eta benetan zen heroia bezala tratatu zuten. Eta horrela, Cigronetek bere anaiekin abenturak izaten jarraitu zuen, benetako ausardiak ez duela zerikusirik tamainarekin, bihotzarekin eta asmamenarekin baizik, erakutsiz.